

Louise Boije af Gennäs

Schijndood

Deel 2 van de Resistance-trilogie

Karakter Uitgevers B.V.

1

Ik stond alleen in de donkere tunnel. In de verte zag ik een zwak licht en ik begreep dat er iemand bij de uitgang stond. Rondom me bevonden zich de met graffiti beschilderde gewelfde tunnelwanden. Ik wist dat het onmogelijk was, maar had toch het gevoel dat ze met elke seconde die verstreek dichterbij kwamen.

Een man kwam door de lange buis aanlopen. Ik herkende hem van een afstand al, hoewel hij er ongewoon jong uitzag. Hij had een groot stuk gereedschap in zijn handen, maar ik kon in het halfdonker niet zien wat het was. Hij glimlachte vriendelijk naar me terwijl hij vastbesloten naderde.

Het was Fabian.

Ik wilde schreeuwen, wilde wegrennen, maar bleef als vastgenageld staan. Toen hij nog dichterbij kwam, zag ik dat zijn nek scheef stond en zijn hoofd in een vreemde hoek aan het lichaam hing. Hij bleef vlak voor me staan.

‘Het komt door mijn nek,’ zei Fabian vriendelijk bij wijze van antwoord op mijn onuitgesproken vraag en vervolgens glimlachte hij. ‘Die is gebroken.’

Ineens werd hij ernstig, sperde zijn ogen open en hief het stuk gereedschap dat hij in zijn handen had boven zijn hoofd. Ik zag dat het een enorme glanzende bijl was en dat hij het snijvlak naar mij gericht had. Het volgende moment begonnen er grote hoeveelheden bloed uit Fabians wangen te stromen, wat samen met de opengesperde ogen een angstaanjagende aanblik vormde.

Ik ging met een keihard bonkend hart rechtop in bed zitten. Mijn nachthemd was doornat van het zweet. Het enige wat ik kon doen was opstaan en iets droogs aantrekken.

Alweer.

Ik voelde aan de lakens. Het kussen was nat, maar dat kon ik om-draaien. De lakens waren een beetje vochtig, maar ik kon er wel onder slapen. Gelukkig. Ik had de energie niet om mijn bed vannacht nog een keer te verschonen.

Ik trok een droge pyjama aan. Vervolgens ging ik naar mijn kleine keuken, pakte een glas uit de kast, draaide de kraan open en liet het water een tijdje stromen tot het ijskoud was. Intussen keek ik uit over de daken van Kungsholmen aan de andere kant van de binnenplaats. Ze baadden in het maanlicht. Het was volle maan.

Morgenochtend had ik een belangrijk sollicitatiegesprek bij McKinsey en ik had mijn slaap nodig. Maar nu nog niet. Eerst moest ik volledig kalm worden voordat ik naar mijn bed terugging.

De zwarte daken glansden in het maanlicht. Er werd gezegd dat je tijdens volle maan meer nachtmerries had als je daar gevoelig voor was, maar ik had geen idee of dat waar was: mijn nachtmerries kwamen en gingen zonder duidelijke invloed van buitenaf. Soms sliep ik dagen achter elkaar slecht, andere perioden verstreek er bijna een week zonder één enkele nachtmerrie. Het was een beetje lastig om afwisselend aan slaapgebrek te lijden en volkomen uitgeslapen wakker te worden, maar dat was waarschijnlijk het meest tastbare effect.

Ik vroeg me af hoe lang mijn nachtmerries zouden doorgaan.

Vaak was Fabian degene die erin voorkwam, soms Bella en met gelijke tussenpozen – maar dan ging het zelden om een nachtmerrie – mijn vader. Zijn aanwezigheid vervulde me altijd met blijdschap en liefde, en het gebeurde zelden – alleen als ik in de droom werd blootgesteld aan bedreigingen of geweld – dat het een nachtmerrie was.

Ik keek naar de binnenplaats. Het was midden in de nacht en het Vogel-vrouwtje hoedde haar ganzen in de heldere maneschijn. De voorzitter van de bewonersvereniging, een lange dikke man met een bulderende lach, had me voor de verhuizing naar mijn pas gekochte appartement in de Pipersgatan al voor haar gewaarschuwd. ‘Er woont een vreemde vrouw

in het pand,' had hij gezegd. 'Ze heeft een obsessie voor vogels, maar je hoeft je niets van haar aan te trekken want ze is volkomen ongevaarlijk. We noemen haar het Vogelvrouwkje.'

Vervolgens was ik haar tijdens mijn allereerste dag in het pand tegengekomen toen ik mijn spullen aan het verhuizen was en met Simåns in de draagmand naar de lift liep. De liftdeur was open en de lift stond vol tassen en dozen. Dat was de reden dat ze hijgend de trappen af kwam lopen. Eerst wist ik niet wie ze was: een mollige vrouw van een jaar of 65 in een jas, met een prachtige hoed op haar hoofd en felrood gestifte lippen. In mijn ogen was ze heel gewoon, ondanks de make-up en de krachtige parfumeur die ze om zich heen verspreidde.

We bleven voor de lift staan en ik stak mijn hand uit. Ineens zag ik dat ze getekende wenkbrauwen had, echte Instagram-wenkbrauwen, als twee zwarte bogen boven haar ogen.

'Hallo,' zei ik. 'Ik ben Sara en verhuis vandaag naar mijn appartement op de vierde verdieping. Het spijt me dat ik de lift in beslag neem, maar dit is de laatste vracht.'

De vrouw negeerde mijn uitgestoken hand en staarde naar Simåns. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en vertrok haar gezicht. 'Aha,' zei ze. 'Een kát.'

Vervolgens liep ze weg. Ik bleef staan en keek haar na terwijl haar krachtige parfumeur en nog een andere, prikkelende lucht – wat kon dat zijn? – in mijn neus bleef hangen. Op dat moment besepte ik pas dat zij het Vogelvrouwkje moest zijn. Ik zette Simåns' kooi in de lift en ging naar mijn nieuwe appartement op de vierde verdieping.

Er waren een paar weken verstreken sinds ik overhaast uit Stockholm was vertrokken en naar mijn moeder en zus Lina in Örebro was teruggegaan. Nadat ik de envelop met het bsv-zegel had geopend, die Lina op de deurmat had gevonden op de avond dat Fabian en Björn waren omgekomen, was ik zo doodsbang geweest dat ik het huis niet meer uit durfde. Het verdriet om Björn en Bella, maar ook om wat er met Micke en Fabian was gebeurd, was allesoverheersend. Mijn moeder, Lina en ik vierden met zijn drieën Kerstmis en ik kon het zelfs niet verdragen dat Sally op visite kwam. Mijn verdenkingen tegen haar en Andreas kwamen regelmatig terug en ik nam niet op als een van hen belde.

Op een middag aan het eind van december kwam Sally op haar brommer naar ons huis en dwong me min of meer om met haar mee te gaan naar ons favoriete eetcafé in Naturens Hus. Mijn moeder en Lina vonden het een geweldig idee en dus zat ik plotseling achter op Sally's brommer, zoals ik al zo vaak had gedaan.

Het was fijn om de wind in mijn gezicht te voelen en de bekende omgeving langs te zien glijden, ook al was het geen zomer en reden we door de sneeuwblubber. Plotseling voelde ik me vrolijker dan ik in lange tijd was geweest. Mijn leven was niet voorbij, hoewel het een hele tijd vol verdriet, angst en onbegrijpelijke gebeurtenissen was geweest. Sally en Andreas waren er misschien toch niet bij betrokken.

‘Heerlijk, nietwaar?!’ riep Sally over haar schouder, waarna ze nog iets harder ging rijden.

‘Ja!’ riep ik terug. ‘Heerlijk!’

We reden in de vroege winterschemering langs de wijk Wadköping en het stadspark, en vervolgens sloeg Sally af naar de Oljevägen, die naar Naturens Hus leidde. We hadden daar heel wat luie middagen doorgebracht toen we op het gymnasium zaten, vooral in het voorjaar en de zomer, maar in dit jaargetijde was het ook mooi. Sally parkeerde de brommer en we liepen over het houten bruggetje naar het eilandje waarop de gebouwen stonden. Achter de grote ramen scheen uitnodigend licht en we zagen dat de kachel brandde.

Sally bleef voor de ingang staan en zette haar helm af. ‘Latte en een kaneelbroodje,’ zei ze vastbesloten. ‘Zo’n dag is het.’

We gingen naar binnen.

‘Hallo, meiden!’ zei Camilla, die achter de toonbank stond. ‘Wat een verrassing. Jullie zijn een hele tijd niet geweest. Hoe is het met jullie?’

Camilla was een van de eigenaressen van het eetcafé. We praatten even met haar en kochten daarna latte en kaneelbroodjes. Er waren bijna geen andere gasten en we gingen helemaal achterin bij het raam aan ons favoriete tafeltje zitten. We keken even uit over de vijver terwijl de schemering steeds blauwer werd.

‘Oké,’ zei Sally nadat ze een grote hap van haar broodje had genomen. ‘Wat is het plan?’

‘Hoezo?’ vroeg ik. ‘Ik heb geen plan.’

Sally slikte en nam een paar flinke slokken van haar latte.

‘Dan wordt het tijd om een plan te bedenken,’ zei ze.

Ik speelde lusteloos met mijn broodje.

Sally haalde de lange lepel uit haar glas en hield hem onder mijn neus. ‘Nu moet je goed naar me luisteren,’ zei ze. ‘Je hebt onbegrijpelijke dingen meegemaakt en meer ellende doorstaan dan de meeste mensen tijdens hun hele leven, maar dat doet er niet toe. Je bent vijftwintig en hebt je hele leven voor je. Ik ben níét van plan toe te kijken terwijl jij in het huis van je moeder en Lina wegwijnt, hoe gek ik ook op die twee ben. Je zult je moeten vermannen.’

Ik kreunde.

‘Je mag net zoveel kreunen als je wilt,’ ging Sally onaangedaan verder. ‘Als je therapie nodig hebt, dan regelen we dat. Je ligt nu al bijna een maand op je kussen te janken vanwege schuldgevoelens en een slecht geweten tegenover Björn, Fabian en Bella, terwijl zij degenen zijn die jóú bedrogen hebben. Oké, dat geldt niet voor Björn, maar de anderen wel. Het is genoeg! Eira zei in groep vier al tegen ons: “Als je bent gevallen, sta je gewoon weer op. Onmiddellijk!”’

Eira was onze docent in groep vier van de basisschool geweest. Een fantastische oudere vrouw die jurken met grote bloemmotieven droeg en grijsbruin krullend haar tot haar oren had. Ik glimlachte door de herinnering aan haar. ‘Verdomde doordrammer,’ zei ik tegen Sally.

‘Doordrammer?’ herhaalde Sally met een gevaarlijke glans in haar ogen. ‘Zo word ik niet iedere dag genoemd.’

‘Wat moet ik doen?’ vroeg ik. ‘Ik weet niet waar ik moet beginnen.’

Sally stopte het laatste stuk van het kaneelbroodje in haar mond en haalde een balpen uit haar tas. Ze begon op een papieren servet te schrijven terwijl ze kauwde en schoof het vervolgens naar me toe.

Ze had de cijfers 1, 2 en 3 en een paar kernpunten opgeschreven. Ik begon hardop voor te lezen. ‘Eén. Appartement vol spullen geërfd.’

‘Ja, toch?’ zei Sally. ‘Om de een of andere reden hebben ze de woning op jouw naam gezet, waarschijnlijk omdat Bella geen identiteitsnummer heeft en in Zweden nooit als echt persoon bestaat heeft. Prima. Dan is het miljoenenbedrag van het appartement in Östermalm van jou. Verkoop het aan de hoogste bieder en doe Bella’s spullen er meteen bij. Koop een

ander appartement waar je je veilig voelt en stop het bedrag dat je overhoudt in een beleggingsfonds. Daar kan ik je mee helpen. Dat is dan een mooi bedrag voor de toekomst van Elisabeth, Lina en jou.'

'Bedoel je bij wijze van smartengeld?'

'Zoiets,' antwoordde Sally. 'Dit was de eenvoudigste manier voor ze om uit de situatie te komen en daar doe jij je voordeel mee.'

'Als ik dat doe geven ze me misschien aan,' zei ik. 'Ik kan aangeklaagd worden voor valsheid in geschrifte en dergelijke.'

'Dat is waarschijnlijk het laatste wat ze willen,' zei Sally. 'Waarom zouden ze vrijwillig vertellen dat zij het appartement met behulp van een stroman gekocht hebben en dat er iemand met een valse identiteit in woonde?'

Ik zweeg. Sally had helemaal gelijk. Ik moest mijn mouwen oprollen en aan de slag gaan. 'Twee,' ging ik hardop verder. 'Ontslag nemen bij het bureau en een andere baan zoeken.'

Sally knikte naar mijn onaangeroerde broodje. 'Wil jij hem niet?'

'Je mag hem hebben.'

Sally nam een hap van het broodje. 'Je verhuist níét naar Örebro terug,' zei ze onduidelijk met volle mond. 'Je verlangt er al vanaf het gymnasium naar om hier weg te komen. Ik zoek ook een baan in Stockholm, bij een SEB-filiaal. Het is voor mij ook tijd om iets nieuws te gaan doen.'

'Wat leuk,' zei ik. 'Vertel.'

'Probeer het niet eens. We hebben het over jou,' zei Sally vastbesloten. 'Iedereen heeft het recht om thuis te komen en uit te rusten, maar daarna is het tijd om weer aan de slag te gaan. Naar buiten om de vijand tegemoet te treden.'

'Weet je zeker dat je geen militaire opleiding gehad hebt?' vroeg ik. 'Daar praten ze precies zo.'

Sally slikte en glimlachte. 'Ik ben een autodidact,' zei ze. 'Ik heb geen spelletjes in het bos nodig om mezelf te vinden. Heb je ontslag genomen? Want je bent toch niet van plan om zonder Bella bij Perfect Match te blijven?'

'Ja, dat heb ik gedaan. 'Maar niemand heeft contact met me opgenomen, niet één keer nadat ik van kantoor vertrokken ben.'

'Eigenaardig,' zei Sally. 'Weet je zeker dat ze bestaan? Of was dat ook een deel van het spel?'

‘Ze bestaan,’ antwoordde ik. ‘Mijn salaris voor december is net zoals anders betaald.’

‘Wat ga je in plaats daarvan doen?’ vroeg Sally. ‘Zoals nu kun je niet verdergaan.’

‘Ik heb geen idee,’ zei ik. ‘Terug naar het restaurant in Sundbyberg? Als ze me daar tenminste nog willen hebben.’

‘Laat dat maar uit je hoofd,’ zei Sally. ‘Heb je nog contact gehad met het bedrijf dat na het Wild Kids-weekend belangstelling voor je had?’

Na een weekend dat Bella en ik hadden georganiseerd en dat bijzonder in de smaak was gevallen, had een adviesbureau een afspraak met me willen maken voor een vrijblijvend kennismakingsgesprek. Het bureau heette McKinsey en ik wist dat het tot de beste van Zweden behoorde, om niet te zeggen de wereld. Maar door alles wat er daarna was gebeurd, was ik er niet aan toegekomen om contact met ze op te nemen.

‘Het klonk perfect,’ zei Sally. ‘Je moet ze vanmiddag nog mailen, voordat ze je vergeten zijn.’

‘Maak je niet zo druk.’

‘Ik maak me niet druk,’ zei Sally. ‘We vechten voor je overleving, snap je dat niet?’

‘Het is een wereldberoemd adviesbureau. Waarom zouden ze mij willen hebben?’

‘Gedraag je toch niet zo verdomd vróuwelijk de hele tijd,’ zei Sally geïrriteerd. ‘Denk als een man. Waarom zouden ze je níét willen hebben? Heb je geen eindschrijftje over onder meer bedrijfsanalyses geschreven en daar een uitstekend cijfer voor gekregen?’

‘Jawel,’ antwoordde ik. ‘*Het luchtkasteel dat instortte – de effecten van de Zweedse wetgeving op beursgenoteerde ondernemingen van 2005 tot 2016*. Mijn mentor wilde dat het gepubliceerd zou worden, maar toen werd ik verkracht en daarna was ik een wrak.’

‘Bel McKinsey meteen,’ zei Sally. ‘Anders bel ik uit jouw naam.’

Ik kreunde en bekeek het laatste punt op het servet. ‘Drie,’ las ik. ‘*What the fuck is going on?*’ Ik keek naar Sally. ‘Wat wil je dat ik daarop antwoord?’ zei ik. ‘Ik heb nog steeds geen idee wat er aan de hand is.’

‘Laten we het samenvatten,’ stelde Sally voor. ‘Iemand – of meerdere personen – die een verbinding met je vader hebben amuseren zich met

het achtervolgen van jou en je familie. We weten niet wat ze willen, maar het moet iets zijn wat belangrijk voor ze is. Ze hebben contacten tot hoog in allerlei organisaties en hebben duidelijk een ongelimiteerde hoeveelheid geld.'

'Dat klopt.'

'Je vader groef in oude Zweedse zaken. Allemaal rotzooi die we onder het tapijt geveegd hebben. Wanneer is dat begonnen? Wat zijn chronologisch gezien de eerste zaken?'

'Dat kan ik proberen uit te zoeken,' zei ik. 'Ze liggen allemaal door elkaar.'

'Waar zijn ze op uit?' ging Sally verder. 'Heb je de afgelopen tijd trouwens nog iets van ze gehoord?'

'Niet sinds de envelop met het zegel dat ik voor Kerstmis gekregen heb,' zei ik. 'Zelfs BSV heeft blijkbaar kerstvakantie.'

Sally staarde met een gefronst voorhoofd voor zich uit. 'BSV,' zei ze. 'Wat betekenen die letters in vredesnaam?'

'Ik weet het niet,' antwoordde ik.

We zaten zwijgend tegenover elkaar.

'De politie,' zei Sally na een tijdje. 'Ik denk niet dat het een goed idee is, maar toch. Wat vind jij daarvan?'

'Nee,' antwoordde ik vastbesloten. 'Als ze op zo'n hoog niveau contacten en invloed hebben dat ze autopsies geheim kunnen laten verklaren, en het hoofd van de afdeling Pathologie van het universiteitsziekenhuis in Örebro kunnen muilkorven, dan weet ik niet wat ze nog meer kunnen doen. Als ik naar de politie ga, wordt alles misschien tegen me gebruikt.'

Sally schudde haar hoofd. 'Het is gewoon zo verdomd onrechtvaardig,' zei ze. 'Je weet niet eens wat ze willen. Toch achtervolgen ze je en controleren je hele omgeving.'

'Jou niet,' zei ik. 'Dat zeg je tenminste.'

'Eigenlijk kun je dat niet weten,' zei Sally.

We glimlachten naar elkaar, hoewel we het allebei niet grappig vonden omdat het voor honderd procent waar was.

'Ik vraag me gewoon af wat ik in vredesnaam moet doen,' zei ik. 'Ik kan niet naar de politie gaan, deels omdat het verschrikkelijk moeilijk is om te bewijzen waarom het gaat en deels omdat ik de politie niet vertrouw. Ik

weet zeker dat ze me dan beschuldigen van een heleboel dingen die ik niet gedaan heb. Maar wat zijn de alternatieven? Naar Zuid-Amerika vluchten, waar ik geen sterveling ken? Cocktails met parapluutjes drinken en omgaan met negentigjarige nazi's? Of mezelf opsluiten in Örebro en – zoals jij zegt – wegrotten bij mijn moeder en Lina? Ik hou van ze, maar ik moet iets zinnigs te doen hebben. Moet ik mezelf in een zenuwinrichting op laten nemen? Of met vervroegd pensioen gaan? Ik moet er niet aan denken.'

'Luister, dit is wat ik ervan vind,' zei Sally. 'Je hebt sinds begin december niets meer van ze gehoord. Met een beetje geluk zijn ze met iets anders bezig. Je moet je leven weer oppakken. De politie en de zenuwinrichting kun je overslaan, dat zijn twee slechte alternatieven waarbij je de controle uit handen geeft. Het is tijd om je haar te knippen, het appartement te verkopen en een baan te nemen.'

Ik keek naar Sally, met de dikke kajalstrepen rond haar blauwgroene ogen. Ze was net een kat: moeilijk te verleiden maar toch goedaardig, voldaan en tegelijkertijd nieuwsgierig. Sally was niet iemand die zich in de maling liet nemen of liet gebruiken, maar als ze zelf iets wilde had ze een ongelofelijk doorzettingsvermogen. En nu wilde ze iets.

'Waarom doe je dit voor me?' vroeg ik.

Sally keek naar me met een geamuseerde en tegelijkertijd enigszins beledigde gezichtsuitdrukking. 'Bedoel je dat ik je gewoon had moeten laten liggen?' zei ze. 'Wat voor soort vriendin zou ik dan zijn?'

Ik glimlachte. *Een vriendin die me vroeger heel erg heeft gepest?* Dat zei ik echter niet. 'Je hebt gelijk,' zei ik in plaats daarvan. 'Het is tijd om aan de slag te gaan.'

'Mooi zo,' zei Sally. 'We gaan ervoor.'

Meteen na Nieuwjaar ging ik terug naar Stockholm, haalde met behulp van Sally het appartement in de Storgatan leeg en nam een makelaar in de arm die erin slaagde om de woning ondanks de krimpende markt binnen een week te verkopen. De makelaar liet me een aantal woningen zien en ik besloot om een bod te doen op een appartement in de

Pipersgatan in Kungsholmen dat direct beschikbaar was vanwege een sterfgeval. Mijn bod werd geaccepteerd, de meubels die ik wilde houden liet ik daarnaartoe brengen en de rest verkocht ik aan een bedrijf waar de makelaar vaker mee samenwerkte. Ik hield maar een paar kleren en persoonlijke bezittingen van Bella, het was te pijnlijk om meer te houden. Het verschil in prijs tussen de appartementen was niet heel groot, maar voldoende om in een fonds te beleggen. Toen alles achter de rug was had ik de financiële situatie van mijn moeder, Lina en mezelf aanzienlijk verbeterd, een feit dat me vrolijker maakte dan ik in lange tijd was geweest.

Inmiddels woonde ik een week in de Pipersgatan.

De maan scheen op de daken en ik begon moeite te krijgen om mijn ogen open te houden. Het was tijd om naar bed terug te gaan en nog wat te slapen. Morgenochtend had ik een sollicitatiegesprek bij McKinsey.

‘Hallo, ik ben Ola. Ik neem het sollicitatiegesprek met je af.’

Ik schrok op. Ik was diep in gedachten verzonken geweest terwijl ik op een van de grote moderne stoelen in de receptie met het oranje tapijt zat te wachten. Een halfuur eerder had ik voor het grote gebouw bij Klarabergsviadukten gestaan, dat Word Trade Center werd genoemd, met het gevoel dat ik hier absoluut niet thuishoorde. Wat wist ik over *management consulting*? Helemaal niets. Mijn opleiding was weliswaar relatief breed geweest en ik had een geslaagde scriptie geschreven, maar ik had geen MBA van Harvard Business School en had helemaal geen ambitie om carrière te maken binnen de financiële wereld met werkweken van 80 uur en een huizenhoog salaris. Maar dat zouden zij ook begrijpen, veel sneller dan ik had gedaan.

Misschien hadden ze een baan als receptioniste voor me in gedachten?

Ik had diep ademgehaald, was via de enorme glazen draaideur het gebouw binnengegaan en had vervolgens de lift naar de vierde verdieping genomen.

Nu stond er een enigszins gezette man voor me van in de veertig die kaal begon te worden. Hij droeg een bril met een rond montuur, glim-

lachte vriendelijk en leek helemaal niet op een gevierde Stureplanman in een donkergrijs kostuum, zoals ik had verwacht. Hij leek een aardige oom van begin middelbare leeftijd. Ik had meteen vertrouwen in hem en voelde me veel minder zenuwachtig.

We liepen samen naar zijn kantoor.

‘Ga zitten,’ zei Ola.

Ik ging op een gemakkelijke stoel bij een kleine tafel zitten, en Ola nam tegenover me op eenzelfde stoel plaats. Hij vertelde dat hij *associate partner* was en dat Jonathan, een van de *associates* van het bedrijf, hem over mij had getipt. Jonathan had meegedaan aan het Wild Kids-weekend van afgelopen herfst en was bijzonder enthousiast over me geweest.

‘Misschien vind je het vreemd dat ik je wilde ontmoeten,’ zei Ola met een vriendelijke glimlach. ‘Je hebt op zich een mooie opleiding, maar niet precies de kwalificaties waarnaar we normaal gesproken op zoek zijn, ook al vind ik je militaire opleiding en je studies economie en politicologie interessant. Daarom gaat het in eerste instantie ook niet om een aanstelling, als er van beide kanten belangstelling is om samen te werken, maar om een *internship*.’

Was dat vreemd? Of was wat hij zei volkomen normaal? Ik had geen enkele mogelijkheid om dat te bepalen. ‘Oké,’ zei ik voorzichtig. ‘Wat houdt dat in?’

‘Dat betekent in gewoon Zweeds dat we je kwaliteiten en je vermogen om samen te werken beter willen leren kennen zonder ons vast te leggen door middel van een aanstelling. We bieden je in dat geval een contract voor vier maanden aan en na die periode volgt een gezamenlijke evaluatie en beslissen we of we al dan niet verder willen met de samenwerking. We bieden je dus geen gouden bergen, maar als het ware een testperiode bij McKinsey, die tot een vaste aanstelling kan leiden. Vind je dat interessant klinken?’

Sundbyberg of Örebro?

Vervroegd pensioen of Zuid-Amerika?

‘Absoluut,’ antwoordde ik.

‘Je zult tijdens die vier maanden hard werken en veel leren,’ ging Ola verder. ‘We plaatsen je als *trainee* in een team met junior associates en gewone associates die onder een projectleider vallen, en je werkt op de-

zelfde voorwaarden als de anderen voor wat betreft werktijden en werkverdeling.’

Trainee? Junior associates? Projectleider?

Mijn hoofd tolde ervan. ‘Gaat het om een adviesteam dat voor een specifieke klant werkt?’ vroeg ik.

‘We noemen ze hier cliënten in plaats van klanten,’ antwoordde Ola. ‘En ja, dat klopt. Je werkt met het team voor een specifieke cliënt, maar misschien word je ook uitgeleend op andere plekken als dat nodig mocht zijn. Niemand verwacht van je dat je volledig verantwoordelijk bent, maar we willen veel ambitie en een hoge bereidheid om te werken zien.’

Eindelijk een taal die ik begreep.

‘Hard werken is nooit een probleem voor me geweest,’ zei ik.

‘Mooi,’ zei Ola. ‘Dan houden jij en ik nu een voorbereidend sollicitatiegesprek en vervolgens krijg je gesprekken met onze *engagement manager* en andere werknemers. Ik heb een recent cv en alle getuigschriften en cijferlijsten die je hebt nodig, plus een aanbevelingsbrief van je voormalige werkgever. Ben je in de gelegenheid om snel te beginnen?’

‘Jazeker,’ antwoordde ik. ‘Ik kan meteen beginnen.’

Na het gesprek liepen we samen naar de receptie en Ola richtte zijn aandacht op de receptioniste, een vrouw van in de zestig met grijs haar in een jurk die aan een golvende, oranjegele lap stof deed denken. Ze had een knalrode bril met een katachtig montuur op haar neus en keek grimmig.

‘Berit,’ zei Ola. ‘Dit is Sara. Ze komt hier waarschijnlijk voor een internship, maar we moeten het papierwerk eerst regelen.’

Berit keek me aan met een blik als een reptiel dat zich afvroeg of het de moeite waard was om een nogal onsmakelijke prooi te verorberen. ‘Goed,’ zei ze afgemeten. ‘Welkom dan maar. Als het tenminste doorgaat.’

Ola lachte en knikte naar Berit, waarna hij naar mij keek. ‘Zorg ervoor dat je op goede voet met haar staat. Vergeet de chefs. Berit is degene die hier de beslissingen neemt.’

Berit keek naar Ola, snoof minachtend en begon op haar computer te typen. Ola gaf me een hand. ‘Tot gauw,’ zei hij.

‘Ik regel de papieren vandaag nog,’ verzekerde ik hem.

Vervolgens vertrok ik. Ik kon de gedachte niet kwijtraken dat dit alles

op een misverstand berustte en dat ik eigenlijk op Berits baan had moeten solliciteren.

Berit leek de enige te zijn die dat beseftte. Misschien had ze daarom zo vijandig naar me gekeken.

Ik werkte mijn cv bij, zocht kopieën van al mijn scripties en oude rapporten op en belde Pelle voor een aanbevelingsbrief van Perfect Match. Pelle beloofde dat ik een fantastisch getuigschrift zou krijgen, maar wilde graag met me afspreken.

‘Kun je vanmiddag langskomen?’ vroeg hij. ‘Als je het tenminste niet verschrikkelijk druk hebt.’

‘Druk?’ zei ik. ‘Ik heb helemaal niets te doen.’

Diezelfde middag zat ik om vijf uur in Pelles vertrouwde kantoor. Het was moeilijk geweest om weer bij Perfect Match naar binnen te gaan, niet in het minst omdat het kantoor van Bella en mij volledig was veranderd. Er zaten twee nieuwe werknemers, een jonge vrouw met blauw haar en een man met een gepiercete onderlip. Ze leken nooit iets over Bella en mij gehoord te hebben.

Ik stond in de deuropening van het kantoor en keek om me heen. ‘Ik heb hier gewerkt,’ zei ik vriendelijk. ‘Samen met een vrouw die Bella heette.’

‘O ja?’ zei de man ongeïnteresseerd.

De vrouw keek niet eens op van haar computer, ze typte gewoon verder.

‘Weten jullie waar onze spullen gebleven zijn?’ vroeg ik. ‘De foto’s aan de muren en zo.’

Ze keken elkaar aan en schudden hun hoofd.

‘Er stonden alleen twee lege bureaus toen we hier kwamen,’ zei de vrouw. ‘Deze foto’s zijn van mij.’

Ik knikte zonder iets te zeggen, draaide me om en zag Pelle staan, net als vroeger in zwarte coltrui en zijn bril met het vierkante montuur.

‘Sara!’ zei hij hartelijk en hij omhelsde me. ‘Hoe is het met je? Je ziet er fantastisch uit.’

Pelle had hetzelfde mannengeurtje op als vroeger en iets binnen in me draaide om. De herinneringen overspoelden me en Bella's gezicht – met het blauwe en het groenbruine oog – verscheen bijna net zo duidelijk op mijn netvlies alsof ze tegenover me stond. Vanuit mijn ooghoeken zag ik dat de vrouw zich naar voren boog en iets tegen de man fluisterde terwijl ze naar me keek.

Pelle keek me langdurig aan. 'Kom, laten we naar mijn kantoor gaan.'

We gingen op zijn bank zitten en praatten over de aanbevelingsbrief.

'Dat is geen enkel probleem,' zei Pelle. 'Ik kan je voor elke baan aanbevelen.'

'Hoe doen we het met de opzegtermijn?' vroeg ik. 'Ik moet eigenlijk nog twee maanden werken.'

'Daar maken we geen punt van,' antwoordde Pelle. 'Het staat je vrij om vandaag te vertrekken als je dat wilt.'

Ik keek hem aan. Hij straalde alleen vriendelijkheid en welwillendheid uit. 'Wat zou je gedaan hebben als ik geen ontslag genomen had?' vroeg ik. 'Er zitten twee nieuwe werknemers in het kantoor.'

Pelle haalde zijn schouders op. 'Je was de assistente van Bella,' zei hij. 'Dat maakt het een beetje problematisch nu Bella er niet meer is.'

'Waar zijn onze spullen?' vroeg ik. 'Zoals de foto van ons die Bella aan de muur had gehangen?'

Pelle keek me verontschuldiging aan. 'Het spijt me heel erg,' zei hij. 'Tijdens de kerstperiode is er een misverstand met het schoonmaakbedrijf geweest. We hadden de spullen van Bella en jou in een doos gestopt, maar de schoonmakers dachten dat het rommel was en hebben de doos weggegooid. Uiteraard betalen we je daar een vergoeding voor.'

'Dat hoeft niet,' zei ik. 'Het had geen financiële waarde.'

We zaten een tijdje zwijgend tegenover elkaar. Er was niet veel meer te zeggen.

'Wist je eigenlijk dat Bella niet in de Zweedse registers voorkwam?' vroeg ik uiteindelijk. 'Ze had geen identiteitsnummer en zo.'

'Ja, dat wist ik,' antwoordde Pelle. 'Toen we Olga in dienst namen heeft ze me verteld dat ze een vluchteling uit Syrië was en via Griekenland naar Zweden was gekomen. Ze was al haar persoonsgegevens onderweg kwijtgeraakt.'

Ólga?

‘Ze vroeg me om daar een oplossing voor te vinden en dat hebben we gedaan,’ ging Pelle verder. ‘Er zijn altijd oplossingen met de Zweedse overheid te vinden. Maar ze had geen familieleden, die waren in Syrië gebleven. Bella dacht dat haar hele familie uitgeroeid was, maar ze vroeg ons om dat tegen niemand te vertellen, dus hebben we dat niet gedaan.’

Syrië? Uitgeroeid? Deze versie had ik nog nooit gehoord.

Andreas’ woorden klonken in mijn oren: *Olga Chalikova... is in 2003 via mensenhandel als twaalfjarige prostituee naar Zweden gekomen... als luxehoer en nog een beetje meer.*

Kinderprostitutie.

‘Ik heb haar nooit over Syrië gehoord,’ zei ik.

‘Zoals ik al zei wilde ze dat geheim houden,’ zei Pelle.

We zwegen allebei een paar seconden.

‘Je noemde haar daarnet Olga,’ ging ik verder. ‘Ben je je daar bewust van?’

Pelle zag eruit alsof hij er niets van begreep. ‘Ik weet niet wat je bedoelt,’ zei hij. ‘Olga?’

We keken elkaar aan. Pelle glimlachte bemoedigend en klopte op mijn been.

‘Ik ben blij dat je weer op de been bent en ik zal een prachtige aanbevelingsbrief schrijven,’ zei hij. ‘Ik hoop echt dat je die baan bij McKinsey krijgt. Ze zullen ontdekken dat je onmisbaar bent, net als wij gedaan hebben.’

Onmisbaar?

Er klonk geen spoor van ironie in Pelles stem. Zijn gezicht straalde van welwillendheid.

‘Dank je wel,’ zei ik. ‘Luister... Is Roger er vandaag? Ik wil graag afscheid van hem nemen.’

Pelle schudde zijn hoofd, opnieuw met een spijtige gezichtsuitdrukking. ‘Roger werkt hier niet meer,’ zei hij. ‘En hij heeft een ander mobiel nummer genomen. Ik weet eigenlijk niet waar hij nu werkt.’

Tien minuten later stond ik in de Kommendörsgatan en keek naar de gevel. Plotseling leek het alsof Bella, Micke, Roger en mijn baan bij Perfect Match nooit hadden bestaan.